

naar de gaa over til at blive Bypostbude. Som Forholdet nu er, tage de ikke Ancienneteten med sig over, men deres Anciennetet regnes fra den Dag, de ere blevne Bypostbude, og min Henstilling gaar ud paa, om det ikke kunde ordnes saaledes, at de tage deres Anciennetet fra Landpostvæsenet med over, naar de blive Bypostbude.

Jeg vil derefter gerne rette et Par Ord til den højtærede Justitsminister, der i Dag har givet mig Svar paa de Bemærkninger, jeg tillod mig at fremsætte tidligere under Finanslovbehandlingen. Jeg maa sige, det var en mærkelig Tale, den højtærede Minister holdt. Jeg havde ventet, at Ministeren vilde blive i det Spor, som han har sat i den Skrivelse, han har sendt til Københavns Politidirektør, og som havde Karakteren af en Fanfare, men det synes mig rigtignok, at Ministerens Tale i Dag var i en noget anden Genre. Det var ligesom han vilde dække over det Tilbagetog, som han siden har maattet foretage, da han vistnok selv har Følelsen af, at han er gaaet for vidt.

Jeg havde gjort en Bemærkning, som gav Anledning til megen Morskab fra Ministerens Side og en vis Indignation, idet jeg havde udtalt, at Ministeriet mod Sædvane havde været ekspedit. Ministeren mente, at det maatte bero paa en Fejltagelse, naar denne min Udtalelse stod i Tidsordenen. Jeg tillod mig at afbryde den højtærede Minister ved at sige, at det var aldeles ingen Fejltagelse. Jeg sigtede ikke til den almindelige Forretningssag indenfor Ministeriet, men til, at det Mellemlum, der havde været mellem Ansøgningen fra den her i Sagen omhandlede Mand og det Svar, han havde faaet fra Ministeren, havde været betydeligt større end det Mellemlum, der var mellem de to Skrivelser, jeg nævnedes. Saa vilde Ministeren særlig opholde sig ved den trufne Afgørelses tekniske eller rettere sagt økonomiske Side; men jeg har udtrykkelig erklæret, at det er for mig det rent underordnede. Det, Ministeren vil have frem, er Spørgsmaalet, om han havde Ret i, at Klostetterne burde ligge det ene eller det andet Sted i Bygningen. Jeg har sagt, at det var muligt, hvis jeg skulde komme til at afgøre i denne Sag, at jeg da vilde komme til at staa paa samme Side som Ministeren. Men det ligger ikke for. Det, det kommer an paa, og det, jeg udelukkende har lagt Vægt paa, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren under de givne Forhold har haft Ret til at kuld-

Afgørelse. Det er det, Spørgsmaalet drejer sig om, og der har jeg sagt, at det er ikke alene et lokalt Spørgsmaal for København; det har ganske vist et lokalt Udspring, men Afgørelsen virker over hele Landet, thi hvis Justitsministeren, uden at anvende den ham i Sundhedsvedtægten og Bygningsloven givne Adgang til at give Dispensationer, paa egen Haand og af egen Magtfuldkommenhed kan omstøde Sundhedskommissionens Afgørelser, saa er der en Fare for alle Landets Sundhedskommissioner, og det er det, jeg har villet væge ikke alene København, men hele Landet imod.

Det er for mig med andre Ord et kommunalt-juridisk Spørgsmaal, her et Tale om, og der synes jeg, det er ganske mærkeligt efter den Udvikling, jeg tillod mig at give af Sagen, da jeg havde Ordet sidst, at se den højtærede Minister nu paabe- raabe sig Loven af 1858 som Hjemmel for den Afgørelse, han har truffet. Jeg har jo anført alt, hvad der kunde tale til Ministerens Forsvar, hvis han vilde have brugt de bestaaende Love; men det er det, han ikke har gjort. I Loven af 1858 § 2, som Ministeren paaberaabte sig, staar der jo, at Politidirektøren i København, Amtmændene og Politimestrene ere forpligtede til at vaage over Sundhedsvedtægternes nøjagtige Efterlevelse. Ja, naturligvis, det er deres Pligt at gøre det, og til denne Bestemmelse i Loven af 1858 § 2 knytter sig netop Bestemmelsen i Københavns Sundhedsvedtægt, som jeg ogsaa har citeret, hvori der siges, at han, det vil sige Politidirektøren, kan i forekommende Tilfælde nægte at bringe de af Kommissionen tagne Beslutninger til Udførelse, men skal da uopholdelig bringe Sagen ind for vedkommende Ministerium, altsaa Justitsministeriet. Ja, akkurat, de to Ting passe ganske sammen. Og hvis der var handlet i Overensstemmelse med Loven af 1858 og Sundhedsvedtægten § 2, var der ingen Verdens Ting at sige til det. Hvis Politidirektøren paa det Tidspunkt, da Sagen laa for til Afgørelse, da Sundhedskommissionen skulde træffe sin Afgørelse, havde sagt: Nej, I gode Folk, nu maa jeg gøre min Ret gældende, her er en Sag, jeg ikke kan tiltræde, og derfor holder jeg mig til § 2 i Sundhedsvedtægten, og indbringer Sagen til Justitsministeren, og denne saa havde sagt: Det er rigtigt, du har haft Ret, den Sag kan ikke passere, ja, saa havde Sagen været fuldkommen i Orden. Men det er ikke sket, Politidirektøren har som Sundhedskommissionens Formand været med til at træffe Afgørelsen i